

OECD *Multilingual Summaries* Perspectives on Global Development 2019 Rethinking Development Strategies

Summary in Norwegian

Read the full book on: [10.1787/persp_glob_dev-2019-en](https://doi.org/10.1787/persp_glob_dev-2019-en)

Perspektiver på global utvikling 2019 Nytanking om utviklingsstrategier

Sammendrag på norsk

"Nytanking om utvikling"

Ideene om utvikling har vært i forandring siden andre verdenskrig, og forskjellige paradigmer har dominert rådende tenking og praksis på ulike tidspunkter. Et fokus på industrialisering, planlegging og vekst i etterkrigsårene ga rom for ideer om strukturell transformasjon på 1960-tallet og avhengighetsteori på 1970-tallet. "Washington Consensus" fra 1980- og 1990-tallet prioriterte makroøkonomisk stabilitet og fremmet strukturell tilpasning. Siden 2000-tallet har en målbasert tilnærming ført til etableringen av tusenårsmålene og deres etterfølger, bærekraftsmålene.

Selv om det fortsatt ikke finnes noen standarddefinisjon, er det en voksende konsensus om utvikling har å gjøre med reelle forbedringer av folks livskvalitet og velferd. Men hvordan kan dette oppnås? Kan politikk som førte til utvikling i tidlig industrialiserende land, gjenoppstå som gullstandarder som utviklingsland bør følge? Utviklingen i nylig industrialiserende land som Kina har ikke fulgt rådende paradigmer. Dette reiser spørsmål om hvilke typer strategier ulike land bør følge for å oppnå høyere og bærekraftige nivåer av velferd.

Utviklingsstrategier må ta hensyn til en ny global kontekst

En stor transformasjon i verdensøkonomien har funnet sted de siste tre tiårene, et fenomen som denne rapporten refererer til som "shifting wealth" ("rikdomsforflytning"). Siden 1990-årene har fremvoksende økonomier som Kina og India vokst raskere enn OECD-gjennomsnittet. Kombinert med deres store befolkninger har disse vekstforskjellene omformet det globale makroøkonomiske landskapet.

Fremveksten av denne nye globale økonomiske geografien skjedde i tre forskjellige perioder:

- Åpningen av Kina, India og det tidligere Sovjetunionen mot verdensmarkedet begynte på 1990-tallet.
- En andre periode, fra 2001 til den globale finanskrisen i 2008, så en gjennomgripende konvergens mellom fattige land på grunn av stadig økende Kina-sentrisk vekst. Rask urbanisering og industrialisering i Asia førte til stigende råvarepriser.
- En nylig periode i 2010-årene, der rikdomsforflytningen har bremset ned midlertidig. Dette har vært drevet av den globale resesjonen og Kinas transformasjon fra en produksjons- og eksportdrevet økonomi til en økonomi basert på tjenester og forbruk, noe som førte til en nedgang i råvareprisene.

Rikdomsforflytningen hadde en dyp innvirkning på global utvikling. Den omtegnet kartet over økonomiske relasjoner i form av handel, finans og migrasjon. Den førte til økt global vekst og løftet millioner ut av fattigdom. Og den endret den globale styringsarkitekturen.

I 2010 stod utviklingsland for 42 prosent av den globale varehandelen. Vareflyt fra Sør til Sør utgjorde halvparten av totalen. Kina har spilt en sentral rolle: Siden den globale finanskrisen har kinesisk import vært drivkraften for handel fra Sør til Sør.

Fremvoksende økonomier ble også viktige leverandører av utviklingsfinansiering; vekstmarkedsgivere økte sin andel av utviklingsfinansiering utenom offentlig bistand fra 6 til 13 prosent. Kinas initiativ for en ny Silkevei ("Belt and Road Initiative"), en stor internasjonal utviklingsstrategi fokusert på å knytte land til Kina, forsterker Sør-Sør-integrasjonen ytterligere.

Utviklingsstrategier kan ikke anta at økonomisk vekst automatisk vil føre til økt velferd

Økonomisk vekst i Sør har ikke løst alle problemer. Absolutt og relativ fattigdom har økt i noen land, inntektsulikheten har i mange tilfeller økt, og industrialisering og urbanisering har vært ledsaget av miljøødeleggelser.

At BNP-vekst ikke har løst alle problemer, bør ikke komme som en overraskelse. Selv Kuznets, som først definerte BNP i 1934, advarte mot å bruke dette som et mål for velferd. Men på Bretton Woods-konferansen ti år senere ble det hovedverktøyet for å måle et lands økonomi, og i flere tiår ble BNP-vekst sett på som en god generell utviklingsindikator.

En mer helhetlig oppfatning av utvikling som ser på ulike dimensjoner av velferd, dens fordeling på tvers av en befolkning og dens bærekraft, forteller en mer kompleks historie.

Globalt har velferdsindikatorer vært nært korrelert med BNP per innbygger. Forholdet mellom velferd og BNP per innbygger har imidlertid endret seg over tid. To perioder kan identifiseres:

- Fra 1820 til 1870 rapporterte land med høyere BNP per innbygger ikke alltid bedre velferdsutfall.
- Etter 1870 ble korrelasjonen mellom BNP per innbygger og velferds mål sterkere på grunn av billigere amerikansk matimport i Europa, som økte reallønningene, fremveksten av demokratiske regimer, gjennombrudd innen medisin og sosialpolitiske tiltak.

I de tidlige industrialiseringsårene mellom 1820- og 1870-årene var BNP-veksten i industrialiserte land rundt 1 til 1,5 prosent per år. BNP-veksten var på vei, selv om den var relativt lav, men den hadde nesten ingen positiv innvirkning på velferd. Dette "tidlig-vekst-paradokset" var prisen tidlig industrialiserende land betalte for rask urbanisering og proletarisering.

Siden 1950-tallet har land som begynte å vokse raskt, blitt skilt fra tidlige utviklere ved fenomenet "innhenting" eller konvergens med hensyn til BNP per innbygger:

- I Latin-Amerika var velferdsøkningen sterkere enn økningen i BNP per innbygger.
- I Afrika oppnådde man relativt større forbedringer med hensyn til velferd enn BNP per innbygger, men det er fortsatt et konstant og voksende forskjell i forhold til resten av verden.
- I Asia har en spektakulær økonomisk vekst vært ledsaget av bemerkelsesverdige forbedringer innenfor visse dimensjoner av velferd (forventet levealder, utdanning), men ikke alle.

Utviklingsstrategier må ta hensyn til nye trender og utfordringer

Ut over målene for økonomisk vekst fokuserer de fleste nasjonale utviklingsplaner som utarbeides i dag, på sosial inkludering og miljømessig bærekraft. Få av planene uttrykker imidlertid særlig bevissthet om megatrender og utfordringene og mulighetene de representerer.

Noen utfordringer har man sett før: Den potensielle nedgangen i global vekst, handelsproteksjonisme, økt ulikhet, befolkningsvekst og svekket global styring.

Det har imidlertid vokst frem nye utfordringer som tidlig industrialiserende land ikke stod overfor. Dette gjelder blant annet ting som nye globale regler, gjensidig avhengighet mellom land, hittil usett befolkningsvekst, høy mobilitet, risiko for pandemier og klimaendringer. Det omfatter også ny teknologi, som spenner på tvers av digitalisering, automatisering, kunstig intelligens og bioteknologi.

Utviklingsstrategier for det 21. århundre

Fremvoksende økonomier har hatt og vil ha andre utviklingsbaner enn tidlige industrialiserende land. I kjølvannet av rikdomsforflytningen omfatter nye strategier større Sør-Sør-samarbeid, politikk som knytter sammen migrasjon og utvikling, og nye måter å utvide sosial beskyttelse på.

Erfaring tilsier at strategier er et nyttig verktøy for å sikre balansert vekst, inkludert sosiale og miljømessige forhold. I stedet for å påtvinge alle land ett enkelt utviklingsparadigme lærer historien oss at utviklingsstrategier er mest effektive når de går på tvers av flere sektorer og har fokus på deltakelse, det lokale og multilateralisme, og når det finnes nødvendige ressurser og politisk vilje til å sikre gjennomføring.

© OECD

Denne oppsummeringen er ingen offisiell OECD-oversettelse.

Denne oppsummeringen kan reproduseres hvis OECDs copyright og originalens tittel angis.

Flerspråklige oppsummeringer er oversatte utdrag av OECD-publikasjoner opprinnelig utgitt på engelsk og fransk.

[Read the complete English version on OECD iLibrary!](#)

© OECD (2018), *Perspectives on Global Development 2019: Rethinking Development Strategies*, OECD Publishing.

doi: 10.1787/persp_glob_dev-2019-en